

Josh Lanyon

Het geheim van Skull House

DE FONTEIN

Moord is leuk.

Dat leken een heleboel aardige, normale mensen in elk geval te vinden. Sinds hij niet lang geleden een lijk in zijn boekwinkel had gevonden – o, en verdacht werd van moord – was Ellery minder gecharmeerd van het idee van een gewelddadige dood. Toch kon hij er niet omheen dat het goed voor de zaken was.

Het idee van een moord in een misdaadboekenwinkel sprak op de een of andere manier tot de verbeelding. Toegegeven, een derde van de toeristen die op deze prachtige, zonnige ochtend in juni het Crow's Nest binnenwandelden, kwam vooral om te zien Waar Het Was Gebeurd. Maar omdat ze zich een beetje schuldig voelden vanwege hun sensatiezucht, kochten ze vrijwel altijd wel een paar boeken voor ze weer weggingen. Ze vlogen nog niet als warme broodjes over de toonbank, maar er werd in ieder geval iets verkocht.

En dat was maar goed ook, want Ellery's carrière als scenarioschrijver stond zo goed als stil. Hij keek nog eens naar de meest recente afwijzing van zijn agent.

Het ergste was dat hoewel de afwijzing pijn deed – een afwijzing doet altijd pijn, zelfs wanneer je wordt afgewezen door mensen die je zelf zou moeten afwijzen – hij zich er totaal niet druk om kon maken. Niet op zo'n prachtige dag.

Want dat was het. Het was als een schilderij van een van die negentiende-eeuwse kunstenaars die plaatjes maakten van heren met strooien hoeden en gestreepte badpakken en dames

met – tja, Ellery was eerlijk gezegd vooral geïnteresseerd in de mannen.

Maar goed, het was dus mooi weer. De lucht had een lome, lichtblauwe kleur waar bijna doorzichtige wolkjes in dreven. Het zand schitterde, het water schitterde, het zonlicht schitterde. Felgekleurde boten dobberden in de haven, vlaggen wapperden in de zeewind.

Het had alleen nog beter kunnen zijn als het zaterdag was in plaats van maandag. De weekenden trokken meer bezoekers naar Buck Island, en meer bezoekers betekende meer verkopen en Ellery had meer verkopen nodig – veel meer verkopen – om het Crow's Nest boven water te houden. Helemaal nu Ronny niet van plan was *Night Chess* aan de man te brengen.

De scènes ontberen betekenisvolle of meeslepende conflict-situaties.

Wat bedoelde hij daarmee? Vooruit, Ellery wist best wat hij bedoelde, maar hij hield niet van conflicten. Niet in zijn films en niet in het echte leven.

Er treedt een conflict op, het wordt direct opgelost en de verhaallijn kabbelt onveranderd verder.

Ellery mompelde: ‘Zo klinkt het alsof dat iets ergs is.’

De bel boven de voordeur rinkelde vrolijk toen mevrouw Nelson naar binnen schreed. De moed zonk Ellery in de schoenen.

Hermione Nelson was een zware vrouw van achter in de zestig met ontstellend blauwe ogen, haar dat zo rood was als een roestig slagschip, en een kleine, samengeknepen mond die de indruk wekte dat de moeite die het haar kostte om haar gedachten voor zich te houden voor brandend maagzuur zorgde. Alleen hield ze haar gedachten nooit voor zich, dus...

Mevrouw Nelson verkeerde in de waan dat ze Ellery's beste klant was, en dat zou ze ook zijn geweest als ze niet driekwart van alles wat ze kocht weer terugbracht.

‘Ellery, dit boek was pure tijdverspilling. Niet te geloven dat je het me hebt aangeraden.’ Mevrouw Nelson bereikte de houten toonbank, hengelde rond in haar patchworktas en

wierp hem een beduimd exemplaar van Alafair Burkes *The Better Sister* toe.

‘Dat spijt me. Het was voor zo’n beetje iedereen een van de favoriete boeken van 2019.’ Ellery pakte het boek op en kromp ineen bij het zien van de omgevouwen hoekjes aan de bladzijden.

‘Ik wil niet over gemene mensen lezen.’

‘Tja, dit is een misdaadboekenwinkel,’ merkte Ellery op. ‘Dan kun je wel stellen dat ten minste één personage in elk boek enigszins gemene trekjes zal hebben.’

Mevrouw Nelson kon er niet om lachen. ‘Ik heb liever dat er aardige mensen worden vermoord. Wat vind je van die nieuwe van Joanne Fluke? Ik denk dat die me beter zal bevallen.’

‘Ik weet niet of we die nog he-’

Mevrouw Nelson zette een brede lach op. ‘Ik ga wel even kijken. Dan kunnen we eerlijk oversteken. Dat maakt het voor jou ook minder ingewikkeld.’

Eh, nee, dat zou het júst ingewikkeld maken, maar mevrouw Nelson liep al op een drafje naar de afdeling *cozy mystery*.

Ellery slikte zijn ergernis in. Hij probeerde nog steeds een klantenbestand op te bouwen – verdacht worden van moord had daar niet erg bij geholpen – dus hij vond dat hij extra coulant moest zijn voor de klanten die hij had, ook al zag een enkeling hem meer als een bibliotheek dan als een boekwinkel.

Hij staarde door de grote erkerramen naar de mensen die voorbijwandelden, met een ijsje in de ene hand en tassen vol aankopen in de andere. Als voormalige vissersplaats – zelfs een voormalig piratenoord, als je nóg verder terug in de tijd ging – werkte Pirate’s Cove er hard aan om een gewilde toeristische bestemming te worden. In de herfst, winter en lente was het er stil, maar zodra de zomer aanbrak, bood het kleine, winderige eiland genoeg mogelijkheden om te fietsen, wandelen, zeilen, vissen en alle zonovergoten stranden te ontdekken.

Op het eiland stonden ook twee historische vuurtorens: North Point en Half Moon Bay, en de half begraven resten van een piratenfort. Bijna de helft van het eiland was bestemd

voor natuurbehoud, en de noordwestelijke punt diende als tussenstop voor vogels die de trekroute over de Atlantische Oceaan volgden.

In potentie waren de klanten er. In werkelijkheid... niet echt. Nog niet.

Maar de inwoners van Pirate's Cove werkten hard om daar verandering in te brengen, en niemand werkte harder dan Ellery.

Het Crow's Nest had onder water gestaan toen hij het erfde van oud-oud-oudtante Eudora, en het was nog steeds zo lek als een mandje, maar de aanblik van al die ijsjes en tassen gaf hem hoop.

Nog beter dan die ijsjes en tassen was de aanblik van politiecommissaris Jack Carson die richting de voordeur van het Crow's Nest kwam aangelopen. Jacks blik ving die van Ellery door het raam en Ellery's hart sloeg een slag over. Hij glimlachte. Jack glimlachte terug.

De afgelopen weken was de band tussen hem en Ellery meer vriendschappelijk geworden – dat wilde nog niet zeggen dat ze vrienden waren, maar het ging wel langzaam die kant op. Ellery was er blij mee. Hij mocht Jack graag. Hij voelde zich ook aangetrokken tot Jack – en daarin was hij niet de enige; de meeste vrouwen in Pirate's Cove voelden zich aangetrokken tot de knappe weduwnaar en politiebaas. Jack was achter in de dertig, slank en ruim 1 meter 80 lang, hij had door de zon opgelicht bruin haar en doordringende groenblauwe ogen. Hij had een fantastische lach, die hij maar zelden liet zien. Juist omdat Ellery Jack zo aantrekkelijk vond, was hij blij dat hun vriendschap zich langzaam, misschien zelfs voorzichtig, ontwikkelde.

Feit was dat hij niet veel geluk had met relaties. Niet met romantische relaties. Dus dat hij Jack als alleen maar een vriend kon beschouwen, haalde wat druk van de ketel.

Dat was tenminste wat Ellery zichzelf voorhield.

De bel rinkelde gastvrij toen Jack het Crow's Nest binnenstapte.

‘*Howdy, sheriff,*’ zei Ellery lijkig met zijn beste bijrol-in-een-westernserie-voor-tv-stem.

‘*Howdy, meneer Page,*’ zei Jack lijkig terug. Misschien kwam het doordat hij uit Californië kwam, maar zijn *Paniek op de prairie*-accent klonk stukken beter dan dat van Ellery, die zelfs nog drie kleine tweede-cowboy-van-rechts-rolletjes op zijn acteer-cv had staan.

Alle goede voornemens ten spijt, bezorgde iets in Jacks zware, aangename stem Ellery altijd een kleine tinteling onder in zijn rug. Het was om gek van te worden.

‘k Had je niet zo vroeg in m’n stal verwacht.’

Jack grijnsde en liet het lijkige accent varen. ‘Dat weet ik. Ik moet onze lunchafspraak afzeggen. Spoedoverleg met de gemeenteraad.’

‘O.’ Ellery deed geen moeite om zijn teleurstelling te verbergen. Hij en Jack gingen ongeveer een keer per week samen lunchen. Jack was ook al twee keer naar Captain’s Seat gekomen, het vervallen achttiende-eeuwse herenhuis dat Ellery had geërfd, om hem te helpen met renoveren. ‘Jammer. Wat is het noodgeval?’

‘Het ontbreken van een strategie om met de media om te gaan als die hier komen voor de rechtszaak.’

‘Ah. Juist.’

Ellery’s recente ervaringen met de redacteur van de *Scuttlebutt Weekly* hadden een argwaan in hem aangewakkerd voor leden van de media.

‘Ja, maar goed, ik vroeg me af –’ Jack brak zijn zin af toen Watson, de jonge zwarte spaniël-kruising die Ellery had geadopteerd, uit zijn bench achter de toonbank kwam om hem te begroeten. Jack ging op zijn hurken zitten. ‘Ha, kleine boef.’

Watson wierp zich op zijn rug en kronkelde van plezier – de gebruikelijke reactie van de meeste inwoners van Pirate’s Cove als Jack Carson op het toneel verscheen.

Serius...

‘O! Commissaris Carson. Ik dacht al dat ik je stem herken-

de.’ Mevrouw Nelson kwam achter de hoge boekenschappen vandaan.

Jack kwam overeind. ‘Mevrouw Nelson. Hoe maakt u het?’ Mevrouw Nelson begon het hem uitgebreid te vertellen.

Mevrouw Smith – klein en tenger, met dunner wordend peper-en-zoutkleurig haar – verscheen voor de toonbank met een stapel tweedehands paperbacks uit de koopjesbak in haar handen en keek Ellery stralend aan. ‘Ik wil deze afrekenen, lieverd.’ Ze draaide zich direct om naar Jack. ‘Commissaris Carson, hoe staat het met de zaak-Maples?’ Mevrouw Smith was een groot fan van het Investigation Discovery-kanaal en beschouwde zichzelf als een expert op het gebied van strafrechtelijke onderzoeken.

‘We verzamelen bewijzen en bouwen de zaak rustig op, mevrouw Smith,’ zei Jack beleefd.

‘Alleen de indirecte bewijzen zouden al genoeg moeten zijn voor een veroordeling.’

‘Ik geef de voorkeur aan bewijzen uit de eerste hand.’ Jack wierp een snelle blik op Ellery en Ellery trok een gezicht. Er waren tal van indirecte bewijzen tegen hem geweest in de zaak-Maples, maar gelukkig had Jack dieper gegraven.

Mevrouw Nelson, die nog niet was uitgepraat over de lusten van haar galblaasoperatie, onderbrak hen. ‘Noem me maar ouderwets, maar een arts die jonger is dan mijn kleinkinderen vertrouw ik niet.’

‘Is uw jongste kleinkind niet een jaar of acht?’ informeerde Jack.

Mevrouw Nelson negeerde hem.

‘Ik had altijd al het idee dat er iets was met die man,’ zei mevrouw Ferris, die uit het niets tussen de spiksplinternieuwe schappen met *true crime*-boeken opdook, om ook een duit in het zakje te doen. ‘Zijn voorkeur voor tweedjasjes wees al op een duidelijk gestoorde geest.’

‘Jury’s zijn gék op indirecte bewijzen,’ hield mevrouw Smith vol.

Watson, die al snel genoeg had van al die woorden die niets

te maken hadden met hoe schattig hij was, waggelde naar de voordeur. Ellery sprong achter de toonbank vandaan om hem op te pakken op het moment dat twee jonge vrouwen de deur openden, de drukte voor de toonbank zagen en zich weer omdraaiden.

Hij zuchtte, wierp een blik op het oplooptje voor de toonbank en ving Jacks blik op. Jack leek gelaten, maar ook... nog iets anders. Ellery kende hem niet goed genoeg om al zijn gezichtsuitdrukkingen te kunnen lezen, maar hij kreeg de indruk dat Jack hem iets had willen vragen.

Nou ja, wat het ook was, het zou moeten wachten. Jacks fanclub wist van geen wijken.

Ellery zette Watson terug in zijn bench, gaf hem een speeltje en begon de boeken van mevrouw Smith af te rekenen. Hij luisterde met een half oor naar het gesprek in de winkel. Het verbaasde hem dat Jack zich nog niet had losgemaakt en was ontsnapt, iets waar hij in zulke situaties altijd erg goed in was.

Hij keek op toen hij Jacks blik op zich gericht voelde, en ze glimlachten weer naar elkaar. Ellery kreeg er een warm gevoel van. Hij mocht Jack echt graag. Hij hield van zijn relaxte, ongecompliceerde manier van doen. Jack liet zich nergens door uit het veld slaan. Hij hield ook van hoe Jack met Watson was. Hij hield van hoe Jack eruitzag – brede schouders en smalle heupen, gespierde armen en lange benen – in zijn goed zittende donkerblauwe uniform. Hij hield van hoe Jacks glimlach voor kleine rimpeltjes rond zijn ooghoeken zorgde.

Jack wilde iets zeggen, maar toen stond meneer Starling ineens voor de toonbank met de nieuwste van Lee Child. ‘Ellery, jongen, kun je me vertellen wat dit boek kost?’

Ellery wilde net de prijs noemen, die toevallig duidelijk vermeld stond op een sticker achter op het boek, toen meneer Starling zich omdraaide naar Jack.

‘Commissaris Carson, ik had je nog niet gezien!’

Ellery weerstond de drang om met zijn ogen te rollen.

‘Goedemorgen, meneer Starling.’ Jack wierp instinctief een blik op de deur, en Ellery moest moeite doen om niet te grijn-

zen. Iedereen had een breekpunt, en met meneer Starling werd dat meestal bereikt.

‘Wat een prachtige dag, hè, commissaris?’

‘Yep.’

Ellery gaf het bonnetje en de stapel paperbacks aan mevrouw Smith, die alles in haar canvas boodschappentas liet vallen. Ze keek meneer Starling aan. ‘Hoe is het met je vrouw, Stanley?’

Meneer Starling wapperde afwerend met zijn hand. ‘Best, geloof ik. Zit hele dagen voor de kijkkast.’

Mevrouw Nelson sputterde: ‘Tegenwoordig hebben tv’s geen kast...’

Meneer Starling negeerde haar. ‘Commissaris, ik wil je binnenkort even spreken over die kwajongens die elke avond op het strand rondhangen. Het zou me niets verbazen als ze daar met drugs en noem maar op bezig zijn.’

‘Prima,’ zei Jack, die naar de deur begon te schuifelen. ‘Als u vanmiddag naar het bureau komt, kunt u het er met agent Martin over hebben.’

‘Ik betwijfel of agent Martin wel oud genoeg is om van wanten te weten.’

Mevrouw Smith schuifelde met Jack en meneer Starling mee naar de deur. ‘Heerlijk om jullie allemaal te zien, maar ik moet mosselen ophalen bij Finn’s.’

Ellery deed zijn mond open, maar mevrouw Nelson was hem voor.

‘Je vergeet te betalen, Jane.’

Mevrouw Smith keek geschrokken en begon toen nonchalant te lachen. ‘Och jeetje. Dat doe ik nou elke keer!’

Ja, zeg dat wel, maar Ellery grinnikte mee. Heel beleefd.

Jack zei op milde toon: ‘O jee, mevrouw Smith. Moet ik een plaatsje voor u reserveren op ons prikbord met boevenfoto’s?’

Mevrouw Smith kleurde rood. Haar lach klonk inmiddels een beetje hysterisch. De anderen lachten mee. Ze haalde haastig haar portemonnee tevoorschijn en gaf Ellery een briefje van twintig. ‘Het wisselgeld mag je houden, lieverd.’

Ze gaf drieëntwintig cent te weinig, maar Ellery wist wanneer iets een verloren strijd was. ‘Dank u, mevrouw Smith.’

De winkeldeur vloog open, waardoor de bel luid begon te rinkelen, en Nora Sweeny rende naar binnen, op het nippertje Jack en zijn entourage ontwijkend.

‘Ellery, mop! Het spijt me zo dat ik te laat ben, maar je zult niet geloven wat er is gebeurd!’

Nora was Ellery’s winkelmedewerker. Ze was een jaar of zeventig, klein, maar krachtig. Wat karakter betrof in elk geval. Haar haar was grijs, haar ogen waren grijs, maar haar persoonlijkheid was sprankelend en vrolijk als de goud met blauwe stadsvlag die ze had helpen ontwerpen. Ooit was Nora de voorzitter geweest van de historische kring van Pirate’s Cove, en het was haar levensdoel om die inmiddels opgeheven organisatie weer tot leven te brengen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroegen Ellery en alle anderen in het Crow’s Nest in koor.

Nora stond plotsklaps stil en keek verbaasd om zich heen. ‘Ik had niet door... Ach ja, inmiddels zal de hele stad het al wel weten. Ik kan het nog steeds niet geloven. Het is een... een rámp.’

‘Wat is een ramp?’ Jack, die in de rampenwereld zat, keek haar fronsend aan.

‘Skull House is verkocht!’

‘Is dat geen goed nieuws?’ Ellery was in de war. ‘Ik dacht dat de historische kring het wilde kopen als nieuwe thuisbasis.’ Het was zo’n beetje alles waarover Nora de afgelopen twee weken had gepraat, vanaf het moment dat bekend was geworden dat Skull House te koop stond.

‘Dat is het nu net. Niet aan ons. De historische kring heeft het huis níét gekocht. We zijn overboden. We wisten niet eens dat er meer gegadigden waren. Iemand – een buitenstaander – heeft zich er op het laatste moment in gemengd en het huis onder onze neus gestolen!’ Nora kwam bij de toonbank, plantte haar ellebogen erop en legde haar hoofd in haar handen.

Ellery boog zich over haar heen. ‘Gaat het wel?’

Nora, met haar hoofd nog in haar handen, schudde van niet.

Alle anderen, met uitzondering van Jack, praatten door elkaar heen: *wie, wat, waar, wanneer, waarom...*

Het *waarom* was de belangrijkste vraag, wat Ellery betrof. Waarom iemand, laat staan de historische kring, Skull House zou willen kopen was hem een raadsel. Om te beginnen stond het helemaal in Pequot Bluffs, kilometers buiten de stad. Daarnaast was het huis een bouwval. Misschien niet zo'n bouwval als Captain's Seat – of misschien ook wel, aangezien er vijftig jaar niemand meer had gewoond. Zo'n hoeveelheid stof was vast dodelijk.

'Wat vervelend. Maar weet je, misschien is het maar beter zo,' zei Ellery. 'Het kost waarschijnlijk een fortuin om Skull House op te knappen en de ligging is ook niet heel praktisch. Er zijn wel andere huizen.'

'Nee, die zijn er niet,' informeerde mevrouw Nelson hem. 'Wanneer heb jij voor het laatst een pand te koop zien staan op het eiland?'

Nou... nooit. Toegegeven, hij woonde pas vier maanden op Buck Island.

'En er wordt ook niets gebouwd,' zei meneer Starling. 'Met dank aan de Buck Island Conservancy.'

'De panden van Maples zullen uiteindelijk wel op de markt komen.'

'Uiteindelijk,' zei mevrouw Nelson instemmend. 'Dat kan nog wel jaren duren. Je weet hoe die rechtbanken werken.'

Nora kreunde. 'Nou! Ik weet er álles van.'

De bel klingelde zacht toen Jack de deur voorzichtig opende. Hij stak een hand ten afscheid op naar Ellery, die meewarig naar hem knikte. Hij kon het Jack niet kwalijk nemen dat hij de benen nam. Hij zou alleen willen dat hij de anderen had meegenomen.

'Dat een buitenstaander zich zomaar kan melden en een van onze historische monumenten kan kopen.' Dat was mevrouw Ferris.

‘Het is toch niet echt een monument?’ vroeg Ellery. ‘Technisch gezien? Wettelijk gezien?’

Niemand nam de moeite om antwoord te geven.

Mevrouw Smith vroeg: ‘Wie is die mysterieuze buitenstaander? Wie heeft Skull House gekocht?’

Nora hief haar hoofd op. Haar ogen waren droog, dat was goed. Ze zag er eigenlijk eerder boos uit dan verdrietig.

‘Hij is schrijver. Heel populair, als je van dát soort dingen houdt.’

‘Wat voor soort dingen?’ vroeg Ellery. Als die mysterieuze persoon een mysterieschrijver was, zou dit misschien helemaal niet zo’n ramp zijn. Het was lastig om auteurs te strikken voor signeersessies als ze per veerboot naar een klein eiland in een godvergeten uithoek moesten reizen. Oké, in Rhode Island. Maar toch.

‘Seks?’ vroeg meneer Starling hoopvol.

Nora zei vol afkeer: ‘Ik heb het over Brandon Abbott.’

Ellery staaarde haar aan. ‘Brandon?’ herhaalde hij. ‘Brandon Abbott?’ Hij hoorde en begreep de woorden, maar op de een of andere manier leken ze kortsluiting in zijn hersenen te hebben veroorzaakt.

‘Brandon Abbott. Ja.’ Nora keek hem nieuwsgierig aan nu hij zo geschokt leek.

‘Die ken ik!’ riep mevrouw Smith uit. ‘Hij is net als Stephen King. Hij schrijft van die griezelige dingen.’

‘Horror,’ zei Ellery, waarmee hij eigenlijk ook zijn gevoelens wat betreft Brandon Abbott samenvatte.

‘Kén je Brandon Abbott?’ vroeg mevrouw Nelson verrast.

‘Vroeger. Hij is mijn ex.’

‘Ik dacht –’ wierp Nora tegen.

‘Mijn ándere ex,’ zei Ellery.

Lees verder in *Het geheim van Skull House*

In de Ellery Page-mysteries:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest

E-book april 2022

Dit is het tweede deel in de Ellery Page-mysterie

Oorspronkelijke titel *Secret at Skull House*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2020 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6137 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6138 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.